

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Rzecznik podnosi zarzuty dotyczące szeregu naruszeń prawa.

Po pierwsze, zdaniem Rzecznika Sąd naruszył prawo, uznając, że samo naruszenie obowiązku dochowania należytej staranności wystarczy, aby uznać, iż doszło do wystarczająco istotnego naruszenia norm prawnych. W ocenie Rzecznika owo stwierdzenie Sądu pozostaje w sprzeczności z orzecznictwem dotyczącym odpowiedzialności pozaumownej, które wymaga wykazania, że doszło do wystarczająco istotnego naruszenia norm prawnych przyznających prawa jednostkom i podkreśla, że decydującym kryterium pozwalającym na uznanie, że owa przesłanka została spełniona, jest oczywiste i istotne naruszenie przez daną instytucję granic przysługujących jej uprawnień dyskrecyjnych. Sąd nie wziął pod uwagę szczególnego charakteru funkcji Rzecznika ani w szczególności tego, że w ramach prowadzonych dochodzeń przysługują mu bardzo szerokie uprawnienia dyskrecyjne.

Po drugie, Rzecznik kwestionuje też ocenę Sądu, że przeświadczenie Rzecznika, iż wyjaśnienia udzielone mu przez instytucję w trakcie dochodzenia są przekonujące, nie zwalnia go z obowiązku upewnienia się, że okoliczności faktyczne, na których opierają się te wyjaśnienia, są prawdziwe, zwłaszcza wtedy, gdy wyjaśnienia te stanowią jedyną podstawę stwierdzenia przez niego braku niewłaściwego administrowania po stronie wspomnianej instytucji. Otóż w ocenie Rzecznika instytucje są obowiązane udzielać mu prawidłowych informacji, w związku z czym ma prawo opierać swoje wnioski na informacjach, które zostały mu udzielone, chyba że ma podstawy, aby wątpić w ich wiarygodność. Rzecznik uważa wobec tego, że nie miał żadnych powodów, aby obawiać się, że udzielone mu informacje nie są zgodne ze stanem faktycznym.

Po trzecie, chociaż Rzecznik podziela wniosek Sądu, że niektóre jego odpowiedzi zostały udzielone z naruszeniem rozsądnego terminu, nie zgadza się, że takie naruszenie prawa Unii można uznać za wystarczająco istotne. W rezultacie przesłanki odpowiedzialności pozaumownej Unii nie zostały spełnione.

Po czwarte, w ocenie Rzecznika Sąd naruszył prawo, w żaden sposób nie wyjaśniając powodów, dla których utratę przez C. Staelen zaufania do jego urzędu uznał za krzywdę.

Po piąte wreszcie, Rzecznik kwestionuje istnienie związku przyczynowego między zarzucanymi mu nieprawidłowościami a utratą zaufania do jego urzędu przez C. Staelen.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 29 kwietnia 2015 r. w sprawie T-217/11, Staelen/Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich, wniesione w dniu 7 lipca 2015 r. przez Claire Staelen

(Sprawa C-338/15 P)

(2015/C 294/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Claire Staelen (przedstawiciel: adwokat V. Olona)

Druga strona postępowania: Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie T-217/11, Staelen/Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich;
- w rezultacie uwzględnienie wniosku wnoszącej odwołanie o zadośćuczynienie za krzywdę, jakiej doznała wskutek niekorzystnych dla niej działań, którą wnosząca odwołanie szacuje na kwotę 50 000 EUR;

- orzeczenie zgodnie z żądaniami skargi w pierwszej instancji, z wyjątkiem wniosku o zadośćuczynienie;
- obciążenie drugiej strony kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi sześć zarzutów, które wszystkie dotyczą naruszeń prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych.

Po pierwsze, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd naruszył prawo oraz przeinaczył okoliczności faktyczne, uznając, że wnosząca odwołanie sprzeciwiła się przeprowadzeniu dochodzenia z inicjatywy Rzecznika. Ponadto Sąd błędnie zinterpretował przedmiot skargi.

Po drugie, jej zdaniem Sąd naruszył prawo przez błędną wykładnię art. 228 TFUE i decyzji 94/262 ⁽¹⁾, wskutek czego pozbawił te akty ich skuteczności.

Po trzecie, w ocenie wnoszącej odwołanie Sąd przeinaczył fakty w odniesieniu do długości okresu, w trakcie którego była dyskryminowana w związku z wpisaniem jej nazwiska na listę przydatności do pracy kandydatów.

Po czwarte, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd przeinaczył fakty i naruszył prawo, uznając, że Rzecznik nie naruszył obowiązku dochowania należytej staranności.

Po piąte, wnosząca odwołanie kwestionuje rozstrzygnięcie Sądu, że decyzja przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 23 lutego 2003 r. oraz Kodeks Dobrej Praktyki Administracyjnej nie mają zastosowania.

Wreszcie po szóste, jej zdaniem Sąd popełnił błąd, uznając, że Rzecznik nie musiał badać zniszczenia całości akt związanych z konkursem.

⁽¹⁾ Decyzja 94/262/EWWiS, WE, Euratom Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 1994 r. w sprawie przepisów i ogólnych warunków regulujących wykonywanie funkcji Rzecznika Praw Obywatelskich (Dz.U. L 113, s. 15).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 29 kwietnia 2015 r. w sprawie T-470/11, Total i Elf Aquitaine/Komisja, wniesione w dniu 10 lipca 2015 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-351/15 P)

(2015/C 294/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka i F. Dintilhac, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Total SA, Elf Aquitaine SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w dniu 29 kwietnia 2015 r. w sprawie T-470/11,
- uznanie wniesionej do Sądu skargi za niedopuszczalną,
- obciążenie Total SA i Elf Aquitaine SA wszystkimi kosztami związanymi z niniejszym postępowaniem, a także z postępowaniem w pierwszej instancji.